

1

MÝTUS JMÉNEM REICHSFLUGSCHΕΙΒΕ

Motto:

*Uslyšíte o chlípných, krvavých a zrůdných činech,
náhodných úsudcích a slepých vraždách,
a smrtích násilných a úmyslných,
a naopak jak nezdařené plány
na hlavy padly původcům.*

William Shakespeare: Hamlet

„Tebe omrzel život?“ zeptal se mě známý záhadolog, když jsem mu předložil některá témata pro chystaný novinový článek o záhadných událostech v Česku za posledních pár desetiletí. Mohl mít pravdu – tady většinou nejde o mrtvé předměty neznámého původu, záhadné stopy v dějinách a další ukončené děje, ale ještě téměř o současnost, k níž kdosi z velmi dobrých důvodů přidělal otazníky. A ten kdosi tu stále je.

Týká se to mnoha záhad – ale na prvním místě těch, které souvisejí s obdobím Třetí říše, jejích tajných technologií a případných úkrytů na našem území. Do této kategorie patří i legenda popisující německé létající talíře fantastických vlastností, které se koncem roku 1945 vznášely nad Prahou a pak zmizely neznámo kam. Právě po jejich stopách se vydáme na stránkách této knihy.

* * *

Píše se rok 1959 – a je to doba opravdu zvláštní. Mezi velmocemi zuří studená válka, která co chvíli hrozí přerůst ve válku skutečnou. Ne jen tak ledajakou, ale atomovou, která by nejspíš znamenala konec příběhu lidského druhu. A aby o tom nikdo nepochyboval, jaderné zbraně se opravdu zkoušejí – ve velkém; na zemi, pod zemí, ve vzduchu i pod mořem. Radioaktivní mračna obeplovávají planetu a obsah nebezpečných radioizotopů v prostředí stoupá. Před dvěma lety Rusové vypustili do vesmíru první satelit a Američané stále nejsou schopní jejich náskok dohnat.

Po nebi ještě ke všemu křížují záhadné létající talíře a hlášení o nich občas nabývají podoby epidemií; každý jedenáctý Američan věří, že viděl UFO (Unidentified Flying Object, neidentifikovaný létající objekt), téměř každý druhý si myslí, že jde o reálný jev. Jsou to mimozemšťané? A jestli ano, o co jim jde? Nebo snad druhá strana předvádí, že má techniku, proti které neexistuje možnost obrany?

V každém případě je to doba, ze které by se jeden snadno zbláznil – a mnohým se to opravdu přihodilo. Lidé si na zahradách staví protiatomové kryty a hromadí zásoby konzerv. Každou chvíli někde vypukne panika, že už to začalo. Apokalypsa je za dveřmi.

Právě v takové atmosféře vyšla v New Yorku kniha Německé tajné zbraně druhé světové války (German Secret Weapons of the Second World War). Šlo o překlad publikace, která pod stejným názvem vyšla už o dva roky dřív v němčině. Jako autor je uveden jakýsi Rudolf Lussar. Čtenáři si z celého díla čítajícího přibližně 250 stran všimnou jen dvou údajů – ale zato důkladně. Protože to, co autor říká, v kontextu neklidné doby vyrazí dech:

„...už němečtí konstruktéři se během druhé světové války zabývali konstrukcí strojů, kterým se dnes říká létající talíře. A dosáhli přitom výsledků, které se blíží zázraku. Naši spolupracovníci a experti potvrdili, že práce na prvních projektech, kterým se říkalo ‚létající disky‘, byly zahájeny roku 1941. Návrhy konstrukcí pocházejí od německých expertů Schrievera, Habermohla a Miethého a od Itala Bellonza. Habermohlův a Schrieverův stroj měl podobu širokého prstence, který rotoval kolem kokpitu ve tvaru kopule. Prstenec se skládal z nastavitelných disků-křidel. Miethe navrhl disk s průměrem 42 metrů vybavený nastavitelnými tryskami.

Schriever a Habermohl pracovali v Praze a svůj první disk vyzkoušeli 14. února 1945. Stroj během tří minut vystoupal do výšky 12 400 metrů. V horizontálním letu nejdříve dosáhl rychlosti 2000 km/h, později až 4000 km/h...

Miethe pracoval ve Wroclavi. Na konci války se tu materiálu a některých odborníků zmocnili Rusové, kteří pak ve vývoji létajících disků úspěšně pokračovali na Sibiři.

Schriever z Prahy včas unikl, Habermohl je pravděpodobně v Sovětském svazu, jeho další osudy ale nejsou známé. Miethe stává létající talíře v USA a v Kanadě ve spolupráci s leteckou firmou A. V. Roe...“

Tvrzení v knize způsobilo senzaci, mimo jiné i proto, že o výkonech připisovaných pražskému létajícímu talíři se mohlo

tehdejšími tryskovými letadly jen zdát – zato však velmi dobře odpovídaly tvrzením svědků fenoménu UFO. Ještě podivnější ale bylo, že datum údajného pražského testu létajícího disku se shoduje s prvním americkým náletem na Prahu, jehož cíle a pozadí se dodnes nepodařilo uspokojivě vysvětlit. Později se navíc ukázalo, že velkou záhadou je i sám autor této knihy – k tomu se ale ještě vrátíme.

Buď jak buď, těch několik málo stručných, ale překvapivě konkrétních odstavců zapůsobilo jako rozbuška. Údajů o německých diskoplánech pak začalo nápadně přibývat. Nakonec jich bylo tolik, že vytvořily legendu, v níž není lehké se orientovat. Legendu, které se někdy říká také V-7. Podle jedněch to znamená Vergeltungswaffe-7 (Odvětná zbraň 7), tedy jeden z řady tajných zbrojních projektů, které měly zvrátit nepříznivý průběh války a na jehož počátku byly legendární střely V-1 a V-2. A podle jiných to je Vril-7 na počest mystické síly, která disky údajně poháněla. Různí autoři pak těmto mystickým strojům přiřazovali různá více či méně věrohodná německá pojmenování, kterými měla být v Třetí říši označována: Rundflugzeug (kruhové letadlo), Flügelrad (létající kolo), Flugkreisel (létající káča), Reichsflugscheibe (říšský létající disk), Haunebu, Hauneburg-geräte, Repulsin...

Součástí mýtu V-7 jsou občas i tvrzení zcela fantastická, například o mimozemských technologiích, jichž se němečtí konstruktéři zmocnili, o německých základnách na Měsíci, o Adolfu Hitlerovi schovávajícím se tu v Antarktidě, jindy zas v Grónsku, nebo o využívání sil patřících spíš do oblasti magie. Zdánlivě plody šílenství, kterými nemá cenu se zabývat – ale to by byla velká chyba. Patří totiž k běžné praxi tajných služeb, že úniky cenných informací maskují přidáváním nesmyslného balastu, kterému žádný normální člověk

nemůže uvěřit. A který předem dělá cvoka z každého, kdo by se něčím takovým chtěl seriózně zabývat.

Ale právě v loužích po takto vylitých vaničkách občas ležívá i ono příslovečné dítě...

Fantastické mýty, které se postupně vynořily kolem Lusarovy zprávy, jsou ostatně nepřehlédnutelné i z jiného důvodu: staly se součástí mytologie části moderního neonacistického podzemí. A u mýtů tohoto typu není důležité, nakolik je pravdivý. Jeho síla se odvíjí od toho, kolik lidí je ochotno mu věřit.

Celá historie kolem „nacistických UFO“ je natolik zajímavá a tak dobře ilustruje tajemnou pověst, jakou po sobě zanechal fantaskní svět Třetí říše i vynálezců, kteří pro ni pracovali, že by bylo škoda se s ní neseznámit blíže. Vydáme se proto po stopách podivných létajících strojů a ještě podivnějších pověstí o nich, které provázely vzestup, a zejména pád Hitlerova státu. Budeme se pohybovat v časovém horizontu nejvypjatější doby jednoho z nejdramatičtějších století lidských dějin. Taková staletí nebývají příliš štedrá na pravdivé informace a v tom dvacátém dospělo umění klamu na dosud nevídanou úroveň. Odlišit skutečnost od lži, touhy po laciné senzaci nebo snahy odvést pozornost od skutečně závažných informací, je dnes mnohem těžší než kdy dřív.

Říká se ale, že není kouře bez ohně...

Z čeho tedy vlastně vycházejí pověsti o Hitlerově létajícím talíři? Víme o nacistických tajných zbraních opravdu všechno? Je důvod domnívat se, že taková zbraň skutečně existovala? Na jakém principu by fungovala a z jakých dřívějších výzkumů a zkušeností mohl její případný vývoj vycházet? A pokud takové projekty existovaly, proč nezměnily průběh války ani dnes používané technologie? A co se s nimi stalo po porážce Třetí říše?